

Ett tack för året som gått!

Vi går mot slutet på vårt andra år som gifta och andra år på vårt gemensamma äventyr. Friendship Ministriy har blivit sju år gammalt, men mycket har hänt det allra senaste. Allt är bra med oss och vi trivs tillsammans och med det liv som Gud gett oss. Så året som gått, med dess med- och motgångar tänkte jag dela med er. Jag hoppas ni genom det kan få mer inblick i vårt liv och arbete.

HUSKONSTRUKTION

När vi i början på januari kom hem från ett par veckor hos vänner i södra Indien förstod vi att Diwas bror blivit av med sitt arbete på kycklingfarmen (p.g.a. epidemi bland kycklingarna). Så en idé som vi inte alls tänkt gå till verket med än, fick snabbt bli verklighet. Om vi rev skjulet på tomten kunde hans bror m.fl. hjälpa oss att bygga upp ett litet hus där för att tillgodose behoven som var i annalkande. Sagt och gjort, rivningen sattes igång nästa vardag. Pengarna vi hade vid starten räckte till grunden och pelarna. Var resten skulle komma ifrån visste vi inte, men ett helt år kunde arbetet fortsätta och vi vet knappt fortfarande hur det gick till. Men tack till er alla som stöttat oss under året!

När vi tog ett avbrott i arbetet i slutet på oktober, för att min familj skulle komma, saknades det bara lite finputs och färg. På grund av tomtens storlek blev det ett litet smalt hus på tre våningar. Neder-våningen har snart två rum tillgängliga för våra ungdomar när de behöver bo hos oss och en trappa upp har vi en nästan färdig liten "kyrklokal" där vi bl.a. har våra medarbetarträffar. Tredje våningen har ett litet gästrum, och med cementat tak på det fick vi en oväntad uteplats för små samlingar & grillning med fantastisk utsikt över teodlingen. Det nya huset är redan i användning och känns som ett stort lyft för arbetet. Lite kunde vi ana i januari hur stort behovet skulle vara så snart.

Diwas bror, Dinesh, har fortsatt att arbeta med oss efter det att huset blev "klart". Det har varit till stor hjälp. Han är villig, arbetsam och begåvad för det mesta. Han bygger på huset, gör mycket utav arbetet med elen, handlar och lagar mat till våra större samlingar, leder lovsången i hemgruppen och tar hela ansvaret för den när vi är borta. Diwas har även börjat ta körlektioner med honom och i januari skickar han honom på en månads lärjungaträning. Då Diwas inte växte upp med sin familj har det fört oss närmre som familjer. Min svägerska, som är 23, har blivit en av mina närmsta vänner här. Deras son som är 5 får hjälp från vänner i Sverige för sin skolgång och gör stora framsteg.

SVERIGEBESÖK

I februari lämnade jag Indien för att förnya visum, träffa familjen och besöka församlingar. Jag fick två fantastiska månader i Sverige. Tillsammans med flera kyrkor ställde vi till med festsgudstjänster för alla åldrar, framförallt i Sörmland, Dalarna och i Göteborg. Jag hoppas att det var till välsignelse för församlingarna, men vad jag vet är att det var det för mig. Jag fick så mycket förbön och upp-

muntran och kunde åka tillbaka fulltankad! Vi passade också på att starta upp en svensk ideell organisation för att vi ska kunna ta emot gåvor på ett bättre sätt, även om vi hoppas att den får fler funktioner i framtiden.

När vi då hade varit gifta i ett år blev jag för första gången beviljad något annat än turistvisum. Ett års visum kom på posten, samma dag som jag åkte mot flyget i Stockholm(!) Nu tänkte jag utnyttja detta visum så långt det går åt andra hållet med, och planerar att komma hem i slutet på april. Då har vi varit gifta tillräckligt länge för att jag ska få söka uppehållstillstånd här! I Sverige hoppas jag få träffa många av er igen och denna gång kommer även Diwas äntligen med, dock lite senare!

TOMTPLANER

Jag delade i Sverige, och senare via vårt nyhetsbrev, vår dröm och vision om att köpa mark till ett center för arbetet. Många ville vara med och hjälpa till ekonomiskt, vi fick hjälp från kyrkor, privatpersoner och second hand. Ett stort bönesvar var även ett lån som vi blev beviljade, räntefritt! Vi känner oss otroligt välsignade och hoppas att vi med hjälp av dessa bidrag kan få hjälpa många. Vi visste att vi hade ont om tid för att markpriserna hade börjat skena, men priserna gick upp snabbare än någon kunnat ana. Som minst gick priserna upp 200-300%, men i vissa fall med så mycket som 10 gånger, på ett år(!) Vi lutar åt att inte kompromissa med storleken utan istället leta oss längre ut från Siliguri. Till en början var det lite av en chock, men vi vet att det vilar i Guds händer!

FÖRSAMLINGAR OCH FÖRÄNDRINGAR

Strax innan jag åkte till, och medan jag var i Sverige, hände det mycket nytt i arbetet. Med våra nya medarbetare spreds ryktet om vårt arbete och vänner till dem kom och frågade om de fick ansluta sig till oss på något sätt. Vi lät dem komma och vara med oss under några månader för att få tid att förstå vårt arbete och se så att de delar vår vision. En del har redan kommit med oss officiellt och några väntar fortfarande. De, och våra befintliga församlingar, gick också ut till många nya platser, så på flera olika sätt har arbetet växt under året.

Vi fick därmed lov att göra saker mer systematiskt. Första lördagen i varje månad blev avskild till att samla alla våra ledare och, under detta första år, undervisa utifrån vår vision (som Diwas och jag blivit "tvungna" att jobba mycket med), be tillsammans och dela våra vittnesbörd. Tidigare har dessa samlingar varit färre och på olika platser varje gång. När vi nu kunde börja ha samlingarna i vår lilla nybyggda sal blev det närmre för alla och mycket mer praktiskt. Vi har under året också kunnat träffas som församlingar, genom bland annat gemensamma ungdomssamlingar, evangelisations-satsningar och dopförättningar, och på det sättet också kommit närmre varandra.

Två av våra pastorer har dock valt att lämna oss i och med all denna förändring. En av dem kunde nu stå på egna ben, med ny kyrka och förändrad ekonomi kunde han gå vidare med sin vision. För den andre så blev det nog tydligt att vi hade för olika tankar och visioner. Det är alltid svårt att skiljas,

men samtidigt ser vi ännu mer vikten av att redan nu vara så tydliga som möjligt med vad vi vill.

Det är inte så lätt att räkna församlingarna när de är i så olika stadier, men vi skulle nog säga att vi är omkring 20 församlingar och församlingsplanteringar just nu, även om väldigt få av dem har egen kyrklokal. Vi kan nu, med hjälp från er, stötta 10 av våra pastorer ekonomiskt, sen har vi flera ytterligare pastorer som försörjer sig genom sina församlingar eller har annan inkomst. Utöver dessa har de flesta församlingar många andra ledare som jobbar frivilligt.

Vad mer som har varit spännande är att vi under året kunnat nå, för oss, helt nya platser. Tidigare i år bad, en för oss okänd man för oss, och sa att han kände att Gud sa att vi nu även skulle få nå biharer, och under året har tre av våra pastorer och evangelister fått nå ut till dem på tre olika platser. På en av de platserna är en plantering redan igång. Vi har under året också fått vara med våra vänner och starta upp en församling på gränsen till Bhutan. I Nepal har arbetet funnits tidigare, men även där har flera nya byar nåtts med evangeliet.

HÖGTIDER

Under monsunperioden kan man nästan inte anordna dop, då strömmen i floderna är för stark, men när den var över hade vi sju dopföretningar, en i månaden ungefär. Däribland våra första dopkandidater från Bhutan, vår första från Bihar och första från Bangladesh. En annan högtid var när vi i december fick avskilja ett nytt pastorspar. Det var en fantastisk stund med knappt ett öga torrt.

Likadant var det vid vårt första riktiga bröllop i moderförsamlingen. Hittills har alla som gift sig rymt iväg, som är deras "tradition" och några månader senare haft en enkel ceremoni för att göra officiellt i församlingen att de är man och hustru. Det här har varit svårt att vända. Varje gång någon av ungdomarna har rymt iväg, oftast med en hindu, har församlingarna tagit det hårt. Men det är inte lätt när pojk- och flickvänrelationer är tabu. Dessutom godtycket föräldrarna nästan aldrig den de har valt, och utan föräldrarnas välsignelse - inget riktigt bröllop. Men så valde ett ganska nykristet par, att gå en annan väg, och hela församlingen ställde upp till max. Nu vill fler vill gifta sig "på riktigt". ;)

PENGAR PÅ VIFT

Förändring sker inte bara i vårt arbete utan även i hela landet. Just här och nu ska jag inte lägga någon värdering i det, men jag antar att ni nåtts av en del av nyheterna. En del av er vet också att vi hade hunnit ta ut en ganska betydande summa kontanter inför köpet av tomten innan regeringen bestämde sig för att dra tillbaka alla kontanter. Det kom minst sagt som en chock att alla pengar förlorade sitt värde över en natt men med hjälp av vänner och våra församlingar har vi nu lyckats göra oss av med alla gamla kontanter. Tanken med denna "strai" var bland annat att komma åt de svarta, undagömda pengarna. När det sen visade sig att väldigt få av de förväntade rika människorna, köade till bankerna för att sätta in sina kontanter (i alla fall genom framdörrarna) utan det istället var de fattiga som till största delen verkade bli drabbade, ändrades reglerna hela tiden för

för att komma åt dem. Dagen efter Diwas satt in den sista summan ändrades reglerna, igen, och man fick bara sätta in en summa på 500 kr per dag, då hade Diwas ändå jobbat med dessa pengar nästan varje dag. Så Gud har verkligen varit med och lett och hjälpt oss i detta.

BESÖK FRÅN SVERIGE

Andra höjdpunkter under året är när vi haft besök från Sverige. I oktober kom min morfars bror, Bernt med sin fru Britta, för att uträtta olika sorters jobb i Indien och även vi blev välsignade med några dagar tillsammans med dom. De har verkat som missionärer i många år, bl.a. i Etiopien och Indien. Vad jag inte visste innan jag träffade Diwas var att de även har en skola här i Siliguri som de regelbundet besöker. Vi hälsade på i deras skola, som växt enormt de senaste åren, och de besökte några av våra församlingar. Britta hade med sig insamlade nystickade och sydda kläder till ett helt gäng glada barn i ett par av "våra" byar, vilka kom till stor glädje även för deras föräldrar, alldeles lagom till vintern. Jag fick också mycket tid med Britta som berättade om min morfars far och mor och deras arbete i China och andra delar av Asien som var fascinerande att lyssna till.

Några veckor senare kom min mamma och pappa på sitt andra besök hos oss. Vi utnyttjade deras vistelse här till max och de fick medverka vid gudstjänster, konferenser, ungdomssamlingar m.m. Trots ett packat program fick vi ändå några dagar att bara umgås och njuta av det naturen har att bjuda på, på denna sida Indien. Vi hade helt klara dagar när vi från mopederna klättrade upp för bergen och såg de storslagna vyerna och på håll, även de snöklädda bergen. Vi var rörande överens om att det inte går att hitta vackrare platser på jorden :)

Nu med nytt gästrum hoppas vi få fler av er som gäster här (därav min målände beskrivning ;)!

NEPALI & SÖNDAGSSKOLA PÅ ENGELSKA

När jag kom tillbaka från Sverige hade Diwas kompis ordnat en språklärare åt mig. Det har varit till stor hjälp och har gjort att jag sakta, sakta börjar kunna ta mig fram på Nepali. Jag har dock fortfarande väldigt svårt att förstå, men med läsningen och skrivandet har det gått fortare. Nu bemästrar jag nästan hela deras alfabet på över 50 bokstäver plus tecken för vokaler och grammatiska förändringar. Men inte bara lektionerna har varit till välsignelse för oss, utan Dakem, som min lärarinna heter, och hennes familj har även blivit våra nära vänner.

En alldeles nystartad söndagsskola är den största grejen för mig just nu. Då den ligger på fredagar kallar vi den "Friday Friends". Den startade med min Nepalilärares barn, då deras första språk är engelska men snabbt så växte den med flera barn som går i engelsk skola. Flera utav de barnen bor hos släktingar där föräldrarna bor långt bort eller t.o.m. i andra länder för att försörja deras skolgång. Vi har hunnit ha fyra fredagar sen det började och på julavslutningen var det redan 14 barn, men inte nog med det så har vi blivit en ganska diger ledarskara. Vi har sju entusiastiska ledare som redan frågat om de får fortsätta med söndagsskolan när jag har åkt till Sverige, och självklart får dom det! Två barn på varje ledare ger oss också mycket växtutrymme.

PASTORSUTBILDNING

Som vi nämnt om i nyhetsbrevet ville vi under år 2017 sätta igång en träning för våra pastorer och ledare. Med min pappa som den enda att undervisa under den första sektionens två veckor (i februari) bestämde vi oss ändå för att köra. Strax fick vi istället napp här, och får alltså med oss två indiska teologiskt utbildade lärare varav den ena är min nepalilärare. Jag och Diwas kommer också undervisa lite grann, även om Diwas mest laddar för sina bil-skolektioner med pastorerna. Skolan/kursen är på initiativ av, och tillsammans med PLT i Sverige (läs mer på pastoralleadershiptraining.org) och vi är enormt tacksamma för deras hjälp och initiativ. Deras mål är bl.a. att gå igenom hela Bibeln på tre till fyra år med dessa sektioner som vi räknar med att få till ungefär tre gånger om året. Många av våra medarbetare verkar intresserade och laddade och det ser ut som att vi kommer behöva neka många av de frivilliga ledarna i kyrkorna för att få plats i vår lilla lokal. Vänta er vidare rapporter!

SVÅRIGHETER & VÄLSIGNELSER

Mitt i all glädje och utveckling är livet här också hårt och stundvis tragiskt. När jag kom tillbaka från Sverige hade jag saknat Indien, men verkligheten kom som ett slag i ansiktet. Bevisen för livets bräcklighet och hopplösheten här, lät inte vänta på sig. En av de saker som hände var att Diwas morbror trillade ner från en byggnadsställning där han jobbade i Kolkata och lämnade efter sig sin fru och fyra barn, som bor nära oss. Då familjen var buddhister var begravningen så annorlunda allt jag är van vid och så fylld av hopplöshet. Men Gud kan vända även det svåraste till nånting gott. Kort därefter kom en av döttrarna med på våra hemgrupper och nu kommer tre av dom (alla utom den äldsta dottern som flyttat hemifrån) regelbundet. Carisma, som kom med först, följde ofta med Diwas på söndagsskola när hon var mindre, så med ett stort försprång mot sina syskon, har hon redan döpt sig. Det var en seger över allt vad död och hopplöshet heter. Nu har nästan alla av Diwas släktingar i hans egen generation tagit emot Jesus, än väntar vi på några av deras föräldrar. I vår hemgrupp i Siliguri har vi nu med fem av hans "småkusiner", så det är en styrka för dom att dom är fler. De och deras utveckling utgör en stor del av våra personliga glädjeämnen.

AVSLUT OCH TACK

Som avslut vill vi tacka er alla vänner, släktingar, församlingar, second hand-butiker och förebedjare som anförtror oss detta uppdrag genom att stå med oss i bön, ekonomiskt och med uppmuntran och stöd på olika sätt. Utan er skulle vi aldrig ha kunnat komma dit vi är idag. Ni betyder mer för oss än ni vet om!

Vi vill önska er alla en god fortsättning och ett gott nytt välsignat år!
Diwas & AnnaSara Lama

